

— Ти куди поспішаєш, юначе?

Пожди!

Глянь у лісі на сніг:

Там криваві сліди!

Сніг кривавий від двадцяти літ . . .

Двадцять літ розцвітає підсніжників квіт,

Де в очах, у промінних, потьмарився світ.

Над застиглим — криваві зірки похилились

І ствердив комісар:

— Ну, нарешті самого ми вбили!

Ти, юначе, поглянь

Понад буднів затиснене коло,

На стрункий обеліск,

У шляхетному мармурі чоло

І на руки камінні,

Що міцно держать автомата:

Україна нова

В Білогорщу прийде святкувати.

На світанні серця

Там зйдуться на прощу юрбою.

Тихий ліс оживає

Синьо-жовтим, мільйонним пробоем,
Де стоятиме Він —
Понад крони глядітиме оком орлиним
На розбуджений Львів,
На воскреслу свою Україну.
Довкруги, на гранітних східцях,
Ті, що з Ним в хуртовину боролись,
Що проходили месників шлях,
Не вертались ніколи,
Не жаліли життя свого квіт
Обтрясати своїми ж руками . . .
Незрушима когорта стоїть
В незнищимий захована камінь.
Це туди покоління прийдуть
Причаститись снаги пантеону.
Ти, юначе, в той ліс теж прийдеш,
Як розквітнуть підсніжники в ньому,
Щоб збагнути вагомість життя
Від вершин до безодні.
І поклонишся низько Йому
... Ні, не жди:
поклонися сьогодні!

Нью-Йорк, березень 1970.